

Sharon J. Bolton

Už teď'
jsi mrtvá

Už teď jsi mrtvá

Sharon J. Bolton

2018

Copyright © Sharon Bolton 2017
Translation © 2018 by Květa Palowská

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu DEAD WOMAN WALKING,
vydaného nakladatelstvím Transworld Publishers, Londýn 2017,
přeložila Květa Palowská
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Jiří Popiolek
Korektura: Iveta Muchová a Karla Bedrlíková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2018

ISBN: 978-80-7498-281-1

Věnováno mým úžasným přátelům v Ealingu.

I

„Ta žena – Jessica Laneová – by měla být mrtvá. Při havárii přišlo o život jedenáct lidí. Laneová nejen přežila, ale navíc odešla po svých. A jde pořád.

Takže chci vědět, kam má namířeno. Proč o sobě nedala nikomu vědět. Proč nevyhledá pomoc. Proč se záměrně vyhýbá policii.

Chci vědět, před kým utíká.

A hlavně ji chci najít!“

ČÁST PRVNÍ

2

Středa, 20. září

Balon visel ve vzduchu jako převrácená vánoční ozdoba a jeho barevně pruhovaná koule se dokonale odrazela v jezeře. Voda za časného rána zářila barvami zralých broskví, bledou zlatou směrem k okrajům, tmavší, sytější růžovou uprostřed. Ticho. Bezvětrí. Šum stromů podél pobřeží před svítáním ustal a žádný z třinácti pasažérů se nehýbal ani nemluvil. Svět jako by zatajil dech.

Dole sahaly do všech stran, kam až cestující dohlédli, rozsáhlé mokřiny Národního parku Northumberland. Akry travnaté plochy zvrásněné jako kůže obrovského probouzejícího se zvířete, lesknoucí se potoky podobné stříbrným hadům. Vrcholky kopců zalité plameny vycházejícího slunce. Nekonečná divoká krajina zůstávala po staletí stejná a balon jako by se proměnil v stroj času a unášel cestující zpátky do doby, kdy daleký sever Anglie obývalo ještě méně lidí než nyní. Neviděli žádné silnice, koleje, města ani vesnice.

Všem třinácti ale svět připadal prázdný.

Koš byl prostorný, obdélníkový, jak bývá u balonů určených pro vyhlídkové lety obvyklé, rozdělený do čtyř částí, a to kvůli

omezení pohybu pasažérů. Pilot měl vlastní prostor uprostřed koše. V jednom z oddělení cestovaly dvě ženy ve věku mezi pětácti a čtyřiceti lety. Jedna v černém, druhá v zeleném, nepodobaly se sobě navzájem tak, aby vypadaly jako dvojčata, ale zjevně to byly sestry. Ta v černém vydechla lehkou bublinu zvuku, příliš slyšitelnou, aby šlo o povzdech, a příliš šťastnou, aby ji bylo možné označit za sténání. „Jen si posluž!“ usmála se sestra v zeleném.

Oddělení sdílely s účetním z Dunstablu. Jeho žena a dvě dospívající děti sídlily v sousedním. Po pilotově druhém boku letěli tři muži na pěší túře. Oblečení v červené, oranžové a zelené bundě připomínali semafor. Dále dvojice středního věku ze Skotska a novinář na penzi.

Proud vzduchu je zanesl nad jezero a koš pokračoval v pomalé, líné spirále. Nepřetržitý pohyb patřil k největším překvapením letu stejně jako dojem ze vzduchu v takové nadmořské výšce. Byl tak nějak ostřejší a čerstvější, než jim kdy připadal na zemi. Chladný, ale ne tak nepříjemný jako za mrazivých rán. Tenhle vzduch bodal do tváří a syčel do plic.

Žena v zeleném, Jessica, se přisunula blíž k sestře, která zbledla v obličeji a křečovitě svírala okraj koše. Zírala přímo dolů do vody, oči vytřeštěné údivem. Jessice najednou bleskla hlavou děsivá myšlenka, že se sestra chystá vyskočit.

Zanedlouho ji nevyhnutelně napadlo, že by snad bylo pro obě lepší, kdyby vyskočily. Několik mrazivých vteřin a bolestivé střetnutí s vodní plochou by nebylo tak zlé. Chladná dusivá temnota by možná jejich život ukončila, ale zrovna tak je mohla udržet nad hladinou a zanést k pobřeží. Kdyby se v tu chvíli vrhly přes okraj koše, třeba mohly obě žít.

„Není to nádherna?“ řekla. Dávno totiž zjistila, že vyrušení někdy dokáže způsobit obrat ve chvíli, kdy se chování její sestry začíná ubírat nebezpečným směrem. „Užíváš si? Nechápu, proč jsme tenhle výlet nepodnikly dřív!“

Isabel se usmívala, ale mlčela, protože odpověď by byla zbytečná. Výlet ji zjevně naprosto uchvátil.

„Úžasné, vid? Podívej se na ty barvy!“

Odpověď stále nepřicházela, ale Jessica s uspokojením sledovala, jak sestra zvedla hlavu a rozzářeně pohlédla na stromy rostoucí těsně u břehu. Připomínaly dámy na plese, které se vzájemně postrkují, aby získaly víc místa, a jejich rozevláté róby splývají a vzápětí víří tak, že není možné poznat, kde jedna končí a začíná druhá. Za stromy se až k obzoru vlnily kopce lesknoucí se jako vzácný kov.

„Teď jsme nad sídlem Harcourt Manor.“ Od chvíle, kdy vzlétli, jedině pilot mluvil trochu hlasitěji než šeptem. „Původní dům byl postaven na vyvýšenině přímo před námi, ale koncem devatenáctého století vyhořel.“

„Neměli bychom trochu stoupnout?“ Novinář na penzi s prořídlymi vlasy a zvětšujícím se obvodem pasu podmračeně sledoval blížící se stromy.

„Žádný strach, lidi, neletím takhle poprvé.“ Pilot, sto osmdesát centimetrů vysoký zrzavý muž ze severu, polechtal vzduch nad hořákem krátkým vyšlehnutím plamene a ti, kdo stáli nejbliž, ucítili na temeni prudký závan horkého vzduchu. „Rád se v těchto místech držím nízko, protože zdejší lesy patří k nejkrásnějším místům v Northumberlandu, a jsou tu k vidění i verky. A taky orlovci říční, i když se už blíží konec roku.“

Najednou přišly ke slovu fotoaparáty a nastal nával na straně koše obrácené k lesům. Ani jedna ze sester si s sebou fotoaparát nevzala, a tak byly první, kdo uviděl trosky horních částí domu vyčnívající z baldachýnu stromů jako ošklivě zaneřáděné zuby. Sestra v černém se zachvěla.

„V šestnáctém století tady byl postaven dům pro obranné účely,“ řekl pilot a balon mírně stoupl a vyhnul se vrcholům stromů. „Tehdy se člověku naskytl nerušený výhled na bezmála padesát mil krajiny. Patnáct minut do přistání, vážení!“

„Co je to? Vrcholek koruny statného stromu se žlutými listy? Našedlá hnědá pera?“ Jeden z pěších turistů ukazoval zpátky ke stromům a přítomní si přestali všítat domu.

„Nejspíš.“ Pilot zvedl dalekohled a obrátil se zády ke směru letu.

„Tamhle dole někdo je!“

„Kde? V lese?“ Jessica pohlédla sestřiným směrem, ale tak dobrý zrak nikdy neměla. Isabel měla také lepší sluch a vzdyc-ky první zachytila vůně a rozpoznala zvláštní příchutě v jídlech. Jako by z nich dvou byla vnímavější, vybavená bystřejšími smysly.

„Za domem.“

Jessica se vytáhla na špičky. Přes sestřino rameno zahlédla ohromné díry ve střeše a rozpadající se zdi.

„Nějaká holka. Utíká.“

Balon přeletěl tak nízko nad domem, že bylo vidět drobné polštářky mechu a rozbité střešní tašky. Pilot, zaujatý snahou spatřit orlovce, dovolil, aby klesli ještě níž.

„Tamhle!“

Uhánějící postava – mladá žena, hubená, tmavovlasá, v modrých šatech východního stylu – doběhla k hradbě na druhém konci zahrady.

„Co to dělá?“

Ostatní se za jejich zády pokoušeli vyfotografovat orlovce a novinář jim radil, jak nejlépe zachytit ptactvo a zvěř ve volné přírodě. Dívku dole sledovaly jen dvě sestry. Jessica se rozhlédla a váhala, jestli má upozornit ostatní. Sáhla do kapsy bundy a vytáhla telefon.

Dole v zahradě přicházel kolem řady keřů jakýsi muž. Pomalu, ale rozhodně. Sestry shora zaznamenaly jeho statnou, nepřilíš vysokou, zato podsaditou postavu. Dotyčný měl na sobě volnou koženou bundu a tmavý plstěný klobouk. Bílou košili. Pod krepkou klobouku vyčnívaly tmavé vlnité vlasy.

Muži po boku klusal obrovitý německý ovčák.

„Ne!“ Jessica se přitiskla ještě blíží k sestře. „Bello, nehýbej se, ať můžu –“

Jakmile dívka muže uviděla, přikrčila se a sepjala ruce nad hlavou.

„Co?“ chtěla vědět Isabel.

„To je neuvěřitelný! Je to on!“

„Kdo? Ty toho chlapa znáš, Jess?“

„Seane!“ Jessica sáhla za sebe a dotkla se pilotovy paže. „Tohle musíte vidět!“

„Co je to?“ Obrátil se jejich směrem a s ním také účetní.

„Má pušku!“ Dvojice dole si všiml účetního syn a ukázal na zbraň, možná brokovnici, v mužově levé ruce. V pravé držel dotyčný pořádný kámen.

„Proboha!“ hlesla hochova matka. „Co budeme dělat?“

Pořád pronikavě šeptali.

Ostatní v koši ztratili zájem o orlovce a další obličeje se otáčely jejich směrem. Dívka na zemi zvedla hlavu, spatřila balon a dala se do křiku. Muž je zatím neviděl ani nezaslechl a napřáhl ruku s kamenem. Zdálo se, že se dívka tiskne k zemi. Dotyčný uhodil.

Dívka už znovu nevykřikla. Potlačovaný pláč, v časném ranním ovzduší dobře slyšitelný, pocházel od kohosi v balonu. Byl to jediný zvuk, který vydali. Sevřela je hrůza. Muž dole se otočil a zvedl hlavu. Pes provedl totéž a začal štěkat. Cestující v balonu viděli, jak muž upustil kámen. Zíral s nataženým krkem vzhůru a přidržoval si klobouk.

„Panebože!“ vypravila ze sebe Jessica.

Vzduch kolem nich hučel. Sean otevřel ventil a uvolnil plamen, ale už na informativní schůzce jim řekl, že pokud bude prodleva trvat do deseti vteřin, nehodlá nijak zasahovat. Mohlo tedy uplynout deset vteřin, než balon začne řádně stoupat. Isabel si nejspíš pamatovala totéž a tiše počítala: „Deset, devět...“

Jessica zvedla telefon, zmáčkla spoušť fotoaparátu a pořídila snímek muže. Všiml si jí. Okamžik jí hleděl přímo do očí.

„Osm, sedm...“

Muž dole si přehodil pušku do pravé ruky.

„Na podlahu! Všichni dolů!“ Jessica stáhla sestru pod okraj koše, sama se přikrčila, sáhla za sebe a zatahala za paži účetního. Nemohla se úplně skrýt, protože v koši zkrátka nebylo dost místa, aby si všichni klekli, a tak s nebezpečně vyčnívající hlavou bedlivě sledovala muže na zahradě.

Jeho pes rozčileně běhal dokola a štěkal na zvláštní věc na obloze.

„Šest, pět...“ počítala Isabel.

Jessica měla za to, že snad stoupají, ale zvolna. Ostatní byli ještě na nohou. „Kryjte se!“ pobízela je znovu.

Vzhůru vyšlehl další plamen. Ve stejné chvíli muž na zemi zvedl zbraň. Do tichého časného rána zazněly zvuky hrůzy. Cestující spustili povyk, křičeli na sebe, na pilota. Účetní se prodral blíž a strhl rodinu pod okraj koše. Ten se začal otáčet a odvedl pozornost obou sester od dění pod nimi.

„Čtyři, tři...“ Konečně stoupali, teď už rychleji.

„Držte se!“ Sean dal třetí impuls.

„Dva, jedna.“ Jessica v duchu odpočítala další vteřinu, pak další. Rychle nabírali výšku. Balon proletěl nad ohrazenou zahradou a každou vteřinou se vznášel výš.

„*Díky, Bože! Rychle, dostaň nás nahoru, dobrý Bože! Kryjte si hlavy!*“

Koš se zhoupl vzad a Jessica znovu zahlédla zahradu. Muž vyšel klenutým obloukem, kde dříve visely mohutné dřevěné dveře, na otevřené prostranství za domem. Jessica zvedla telefon a znovu dotýčného vyfotila. Tentokrát čistá práce. Ani on bohužel nezahálel.

„Hlavy dolů! Schovejte hlavy!“

Netušila, kdo křičí. Domnívala se, že zřejmě pilot, ale nemohla se pohnout a úplně se skrýt pod okraj koše. Dál upřeně

sledovala muže, který držel pušku, pažbu přiloženou k rameni, a opíral se o zeď.

Mířil na ni. Byla si tím jistá.

Po výstřelu – hlasitém, pronikavém a velmi blízkém – následovalo několik vteřin vyděšeného ticha. Pak tiché huhlání a přidušený nářek. Dospívající dívka začala vzlykat.

Balon velmi rychle stoupal, země se zmenšovala. Obě postavy, jedna zkroucená jako zabitý had, druhá rázující podél výběžku, jako by je mohla dohonit, už byly nezřetelné. Jessica koutkem oka zahlédla, že se nad okrajem objevila další hlava. Zaslechla pohyb, škrábání o ratanovou konstrukci koše. Ostatní se sbírali z podlahy. Sestra se snažila vstát. Sklonila se a pomohla jí na nohy.

„Opravdu se to stalo?“ „Nemůžu tomu uvěřit!“ „Jsou všichni v pořádku?“ „Helen? Poppy? Nathane? Ozvěte se mi!“

Muž dole znovu zvedl pušku. Přítomní se okamžitě sklonili a koš se zhoupł. Obě sestry tentokrát zůstaly na místě. Balon už se vznášel hodně vysoko, možná ve stejné výšce, jakou udržovali od začátku letu. Vzdálili se o několik set metrů. Určitě už jsou v bezpečí.

„Funguje tady nahoře signál?“ Novinář se stále skrýval pod okrajem koše. *„Musíme zavolat policii!“*

Jessica už zkoušela telefon. Nic. V northumberlandském národním parku buď fungovalo jen slabé spojení, nebo se signál nedal zachytit vůbec. Zdejší končiny zůstávaly jednou z nejdálejších, nejřidčeji obydlených, nejméně přístupných částí země.

Znovu se začaly objevovat hlavy. Účetní, který se už dříve představil jako Harry, sháněl manželku. Ta objímala každou paží jednoho potomka. Přítomní, zjevně otřesení, shlíželi dolů na pahorek a rozbořený dům, na podzimní lesnatou krajinu podobnou patchworkovému obrazu. Jezero dosud zářilo v časném ránu jako pohozená drobná mince. Zdálo se hodně vzdálené.

„Všechno je v pořádku. Uklidněte se. Nate, jsi celý? Už je po všem. Jsme dost daleko. Dokonce už ho ani nevidím. Probůh, opravdu se to odehrálo před mýma očima?“

Jessica cítila, jak napětí polevuje. Hrůzu zvolna střídala úleva. Znovu zkontrolovala telefon. Dole na zemi ležela žena, která nemohla utéci. Někdo, kdo využívá služeb jiného operátora, by mohl mít víc štěstí. Chystala se všechny požádat, aby zkusili, zda jim fungují telefony –

Výkřik ji zasáhl do spánku jako úder kladivem.

Přítomní se jako jeden muž obrátili za zvukem. Na druhém konci koše stála Natálie, učitelka středního věku. Vřískala dál a dlaně si tiskla k obličejí. Její manžel ji pevně držel za ramena a snažil se ji obrátit čelem k sobě.

Ostatní se na ni podívali, následovali její pohled a okamžitě viděli, že něco chybí. A že tato nepřítomnost znamená katastrofu.

Sean, vysoký zrzavý pilot, už nestál vzpřímeně ve svém odděleném prostoru uprostřed koše, jednu ruku na ventilu hořáku, v druhé dalekohled. Ti, co stáli nejbliž, natahovali krky dopředu, jako by se také on mohl ukrýt, aby nebyl vidět. Teenagera odtáhl tatínek zpátky. Pěší turista se zhnuseně odvrátil.

„Co? Kde je? Kam se poděl?“

Jessica se protlačila blíž a stoupla si na špičky, aby viděla účetnímu přes rameno. Pak znovu zvedla telefon a začala fotit.

Uvnitř pilotova oddělení to vypadalo, jako kdyby ho někdo pocákal plechovkou červené barvy bez víčka. Po ratanových stěnách stékala krev a lepkavý šedý sliz. Na dně koše ležela bezvládná změť končetin a tělo.

Pilot měl čistým zásahem ustřelenou hlavu.

3

Sejmout pilota jediným výstřelem považoval Patrick za jeden z nejspokojivějších zážitků, jaké v životě poznal. Cítil, jak se jeho tělo chvěje vzrušením, žilami proudí energie, jako by byl nabitý elektrinou. Teď měl ale na mušce tmavovlasou ženu v zelené bundě. Nadechl se, zadržel dech a cítil, jak ho pálí prst na spoušti. Dívala se upřeně přímo na něj, hloupá jako králík. Za okamžik se její mozek rozprskne do vzduchu jako ohňostroj. Cítil známé vzrušení v tříslech. Věděl, že lov je u konce. Křížek na hrudi ho přes košili pálil do kůže.

Zpropadený koš se ale znovu otočil. Ženina hlava se ocitla z dohledu, částečně ukrytá za jedním z podpůrných lan, a balon každou vteřinou stoupal výš k obloze. Začínaly se objevovat další hlavy, a sotva ho zahlédly, okamžitě znovu mizely za horním okrajem koše. Napočítal jich šest, osm, možná víc. Čas se krátil.

„Sklapni, Shinto!“ uštědřil psovi dobře mířený kopanec. Shinto díky dlouholetému tréninku mrštně uskočil.

Mohl zasáhnout koš. Výplet kulkám neodolá. Kdyby ho zasypal střelami, většinu z těch lidí odrovná. Tohle ale bude nejčistější, nejdokonalejší zásah, jaký se mu kdy povedl. Znovu

pohlédla přímo na něj, dokonce se napřímila. Zírala na něj dolů, skoro jako by ho znala – zlehka natáhl spoušť.

A zarazil se. Nikoho dalšího už zastřelit nemůže! I jeden je až moc. Musí to ale vypadat jako nešťastná náhoda. Ostatní zemřou při pádu.

Žádný problém. Vlastně mnohem větší zábava!

Svěsil pušku a pozoroval, jak balon odplouvá z dosahu. Pak vytáhl telefon. Není signál, hlásil přístroj. V těchto místech nikdy nefungoval. V nejbližší době se nikomu z nich nepodaří zavolat o pomoc nebo oznámit nehodu.

Tichý nářek z blízké vzdálenosti za jeho zády mu připomněl, že tady ještě neskončil. Zamířil zpátky do zahrady, pes v patách za ním.

Dívka na zemi měla stále hmatatelný puls, ale byla zesláblá. Krvácela z rány na hlavě a zřejmě i z ucha. Uchopil pramen tmavých vlasů, sklonil se a přitiskl si jej k obličeji. Byl cítit po mazu a potu, a když ho s odporem upustil, dotyčná otevřela oči. Nebyla schopná zaostřit. Oči měla černé, ale ztratily už lesk. Sténala, nesnažila se však pohnout.

Tři minuty ji pozoroval, nedokázal si to odpustit. Upravil její tmavé vlasy tak, aby zakrývaly obličej, ale prsty k nosu si znovu nedal. Barva byla přesně taková, jakou měl rád, příšerně ale páchla. Ustoupil, pohlédl na obrysy jejího útlého těla pod špinavým oblečením a hlavou se mu honila matčina slova, a sice že ho čeká peklo.

Čas běžel. Hodil si pušku přes rameno a proběhl zahradou a rozbořeným domem dopředu. Jeho čtyřkolka čekala. Nacpal klobouk do kapsy, nastartoval a objel přední část domu. Shinto za ním. Když musel, dokázal s čtyřkolkou držet krok celý den.